

Ingezonden

(Over ingezonden stukken kan niet worden gecorrespondeerd. Ze kunnen ook niet worden teruggezonden. Anonieme inzendingen of stukken zonder duidelijk adres van de inzender worden niet in behandeling genomen. De redactie behoudt zich altijd het recht voor de stukken in te korten. De maximale lengte is als regel 400 woorden. Red. LC)

Jacht Grote Wielen

Op woensdag 6 januari j.l. stond er een berichtje in de Leeuwarder Courant over de ganzenjacht langs de Rijd onder Giekerk. Dit bericht ging uit van de Wielenwerkgroep. Omdat het over gevoelige zaken gaat, heeft de Wielenwerkgroep een schriftelijk persbericht doen uitgaan, zodat de zaak niet verkeerd zou worden weergegeven. Wie schetst onze verbazing dat het bericht toch onjuist in de krant stond. Er zou geconstateerd zijn dat er ganzen werden opgedreven, om even later te worden neergeschoten. Dat is geheel onjuist. ganzen laten zich niet opdrijven. Ze komen zelf wel. In het persbericht van de Wielenwerkgroep staat dat de ganzen 's nachts slapen in het reservaat en in de vroege ochtend vertrekken om voedsel te gaan zoeken in de omliggende graslanden. Bij de wegtrek uit het slaapgebied kunnen ze worden geschoten. Het opdrijven van ganzen ontspruit uit de duim van de journalist.

De volgende dag staat er een reactie van de KNJV (jagersvereniging) in de LC. Nu wordt het helemaal bont: jagers zouden ganzen hebben „uitgemoord”. De duim van de journalist wordt als maar dikker. De Wielenwerkgroep zelf gebruikt deze termen niet. Wij constateren wel misstanden. Wij hebben lang gewacht met het naar buiten brengen van deze zaken. Het jagen op ganzen vlak langs afpalingsrechten met verschillende geweren per jachtveld, schept een voortdurende confrontatie met de natuurbescherming en regelmatige overtreding van de regels. De Wielenwerkgroep is tegen deze zogenaamde „grensjacht”. Natuurgebieden zijn er voor de bescherming van plant en dier.

In het geval van de betreffende jachtgroep komt er nog bij dat er vlak bij het dorp wordt verjaagd, wat een voortdurende bron van aanstoot is voor bewoners en wandelaars langs de Singel te Giekerk. Deze zaken doen ook de jacht zelf geen goed.

Freek Nijland, secretaris Wielenwerkgroep.

(De duim van de journalist is veel minder dik dan de heer Nijland doet voorkomen. Eerlijk gezegd breekt de klomp onder de duim van de journalist als hij de reactie van Nijland leest. Nijland vergeet op te merken dat er naar aanleiding van het persbericht een telefoongesprek is geweest tussen de journalist en Nijland. Daarin is over knalpartijen en spervuur gesproken en daarin zijn excessen met de jacht besproken. Toegegeven, Nijland heeft zelf het woord „uitgemoord” niet gebruikt, maar de strekking van het telefoongesprek rechtvaardigde zeker het gebruik van het woord „uitgemoord” door de journalist. Over het incident van jongstleden zaterdag bij Giekerk schrijft Nijland letterlijk in het persbericht: „In bovengenoemd geval wordt direct gebruik gemaakt van de beschermfunctie van het reservaat de Rijperkerkervolder, waar grote aantallen ganzen 's nachts slapen en elke ochtend vroeg weer wegtrekken naar de voedselgebieden in de omgeving. Nauwelijks zijn ze opgestegen of ze komen onder spervuur.” In het persbericht staat ook letterlijk: „Ook zijn in het verleden nare ervaringen opgedaan met een andere jachtgroep, waarbij vele malen is geconstateerd dat wild van binnen het afpalingsrecht naar buiten werd gedreven om dan te worden geschoten.” Nijland zegt daarop dat het opdrijven niet voor de ganzen geldt, maar voor eenden en hazen, omdat ganzen zich niet laten opdrijven maar zelf wel omhoog komen. Dat vindt de journalist een flauw woordspelletje. De journalist is van mening dat de berichtgeving volkomen correct is geweest en dat de duim geen enkele rol heeft gespeeld. Red.)

Wat eten dieren?

Eigenlijk leek het mij overbodig aan de stroom van brieven van dierenvrienden en dieren-consumerende schrijvers nog iets toe te voegen. Maar ik heb toch nog wel enkele problemen. Mijn twintigste jaar oude bontjas, die desondanks nog een prima bescherming tegen de koude biedt, durf ik al niet meer te dragen, hoewel mijn kleinzoon onbekommerd met een echt leren jasje flaneert.

Maar nu onze onbetwiste dierenvriend, Martin Gans. Hij probeert ons allemaal een huisdier aan te praten, liefst meerdere. En dan krijgen we aanwijzingen over hun voeding? Daar zit van alles in. Vlees, vis, kip enzovoort. Vis kunnen we buiten beschouwing laten, die is onder en boven de wet. Hoe humaan vissen aan hun eind komen, staat zelden ter discussie. Maar de rest, worden daar scharrelkippen voor gebruikt? En scharrelvarkens? Hoeveel dieren verwacht de bio-industrie om onze lieve huisvrienden aan de kost te helpen? En dan praat ik nog niet over donsbedden en met echt dons gevulde kleding. De lijst wordt zo lang.

Bolsward. C. de Koe-Vijlbrief.

Nekke fan Frysk en Frij

As meiwurker fan Frysk en Frij sûnt jierren en jierren moat ik my no doch mar efkes hearre litte. Ik hie my eins mar stilhâlde wold -

op it lêst moatte de Steaten mar útmeitsje hokker kant hja op wolle - mar no moat it doch mar efkes wêze. Efkes, sei ik, en koart om 'e hoeke. Ik woe eins allinne mar in andert hawwe op de „kop” boppe it stik yn dizze krante fan 7 jannewaris. Ik lês dêr nammentlik: „Deputearre Johanneke Liemburg: 'Net de bedoeling (om) Frysk en Frij (de) nekke om te draaien.' (Yn in krantekop moat men wolris koarter as koart om 'e hoeke.) Yn it ferslach stiet der noch by: „mar om wat betters op te bouwen”.

Ja, hoe moat ik dat no begripe? Net de nekke omdraaie, mar wat betters opbouwe? Dêr kin ik inkeld mar út opmeitsje, dat de deputearre (en de oaren fan dizze ploech?) ekstra ta de provinciale bûse wolle om dit iennichst Frysk wybklêd net allinne te hâlden, mar ek noch mear romte te jaan. No, dêr kin ik inkelds mar bliid mei wêze. Faaks, dat der dan foar de meiwurkers ek wat mear oersjút as wat harren oant no ta tapart wurdt of leaver wurde kin. Faaks krije dejingen dy't gjin kosten rekkenje (wolle), skielk ek in dofke. En dan lês ik ek noch, dat de útjouwers „net de namme krije wolle dat hja Frysk en Frij om hals brocht hawwe”. Dat stiet harren te priizgjen, mar wa fertsjinnet dy namme dan al? Ik freegje mar nei't ik wiis bin.

Ljouwert. Sytse Jan van der Molen.

Noch profesjoneler?

It falt hjoeddedei net ta om deputearre te wêzen. Wolle jo ris drastysk besunigje, komme jo op 'e geniale gedachte om Frysk en Frij oardel ton subsydzje te ûntfymanjen en dan wurde jo fan alle kanten oanfallen. Jo moatte wol sterk yn 'e skuon stean om dêr oer te kinnen. Lokkich wurde jo foar dit soarte fan wurk goed betelle. Wy net! Wy wurkje allinnich mar (hooplik) mei behâld fan in útkearing.

Wy binne nammentlik de frijwilligers dy't alhiel fergees meiwurkje om alle wiken Frysk en Frij wer ferskine te litten. Fansels dogge wy dat net alhiel sûnder eigenbelang. Wy binne al langere tiid sûnder wurk en by Frysk en Frij dogge wy ûnderfining op om letter yn in soartgelikense baan betelle wurk te krijen. En in protte fan ús foargongers binne dêr ek yn slagge.

No nawwe jo net sa n'nege pet fan ús op, ha wy út 'e kranten begrepen. It soe by Frysk en Frij folle „profesjoneler” moatte, hawwe jo sein. Tankewol foar it kompli-

mint, frou Liemburg. Lokkich foar ús selsrespekt witte wy sels better. Wy witte dat yn it setwurk fan troch ús dien wurdt, amper mear in setflater sit. Dat komt, frou Liemburg, om't it tige goed bart, want wy hawwe de diploma's dy't by setwurk fereaske binne yn 'e bûse. Ek de administraasje dy't troch ús fersoarge wurdt rint poerbêst, want ek dat bart profesjoneel en klachten binne der dan benei ek net, frou Liemburg. Mar jo tochten dat it alle-gearre folle better koe en dêrom moasten wy, om de subsydzje net yn gefaar te bringen, in kompjûter oantuge. No frou, hy stiet der en de administraasje rint likegoed as foarhinne.

Mar ek al soene wy de hiele lede-administraasje mei spikers yn in klaaitablet slaan, frou Liemburg, at de abonnee de krante op 'e tiid krijt, makket it foar it „profesjonalisme” hielendal neat út. Spitch dat jo Frysk en Frij ek op dit soarte fan saken oanfalle sûnder dat jo ea by ús op 'e redaksje en administraasje west ha.

En at jo ús no allinnich om besunigingsredenen dizze oardel ton ôfnimme, hie it miskien noch te begripen west. Mar nee, jo hâlde sels noch in ton efter de hân foar de earste de bêste útjouwer dy't yn jo eagen in better blêd útjaan kin.

Lokkich krije wy op 'e redaksje alle dagen in mannichte brieven, oanmoedigingen om troch te gean en in tal fan nije abonnees, dy't ús bewize dat Frysk en Frij troch de Friezen graach lêzen wurdt. En dat de krante by it kolleezje fan DS sa't it skynt net sa yn 'e smaak falt, kinne wy fierders ek net helpe.

Ljouwert. De frijwilligers, Siemy de Boer, Meindert Nicolai en Floris Schuurman.

Appels en peren

Appels kun je niet altijd met peren vergelijken, een basiskennis die reeds op de lagere school tot de aangeboden leerstof behoort. „Fijnproever” uit Bergum wil haar/zijn ongenoegen kwijt over abortus, en misbruikt hierbij de bedoeling van de advertenties van de actiegroep Lekker Dier. Zij/hij vraagt zich af of de actiegroep Lekker Dier zich ooit heeft bekommerd over de moord op het ongeboren kind (abortus-provocatius). Als actiegroep zal zij dat hoogstwaarschijnlijk niet doen, maar individueel wel. Ik heb overigens nog nooit de vereniging ter bescherming van het ongeboren kind een uitspraak horen doen over de slechte leefomstandigheden van kistkalveren, legbatterijkippen en dergelijke.

Het voorgaande doet echter geen afbreuk aan de bedoelingen van de genoemde belangengroepen. Gelukkig worden vele facetten van ongerechtigheid door allerlei groepen van enthousiaste mensen bestreden en onder de aandacht van de maatschappij gebracht. Maar door de combinatie in het ingezonden stuk van „Fijnproever” wordt de ernst van de problemen in en rond de bio-industrie smakeloos behandeld. En nu maar wachten op dat antwoord, intussen „lekker” doorgaand met het nuttigen van meel, water, hormonen en een verdwaalde eiwitmolecuul, wat tegenwoordig wordt aangeboden onder de verzamelnaam „vlees”.

Wolvega. Nico Minnema.

Voorbarige kritiek

In de Leeuwarder Courant van woensdag 6 januari gaven weer enkele mensen hun mening over de gebeurtenissen, die zich in de jaren 1945-1950 in het voormalige Nederlands-Indië zouden hebben afgespeeld. Zo ook de heer Bergher. Het is jammer dat dat, waar

men nu over en tegen schrijft of spreekt, nog niet in de publiciteit is gebracht. Tot op het heden leest men veel, wat niets met de waarheid te maken heeft, maar berust op ingevingen van een ander, of eigen fantasie.

Ik ben het met Bergher eens, dat het schrijven van dr. Lou de Jong enige opheldering verschaft in deze roerige materie. Ik hoop dat het gedocumenteerde verslagen zijn, die duidelijkheid verschaffen. Wat betreft de drang om Indië te behouden, daar geloof ik niet in. De uitspraak „Indië verloren, rampspoed geboren”, dateert uit de tijd van dr. H. Colijn. In 1945 waren er al duidelijke afspraken gemaakt, die het koloniale verleden te niet moesten doen. Dat men na vijf jaar Duitse bezetting in dezelfde fouten zou vervallen als destijds de Duitsers, vind ik niet begrijpelijk. Integendeel. Velen onder ons hebben zich destijds daartegen verzet.

Dat de Nederlandse militair en burger niet anders zouden zijn dan de Duitse, Russische en of Amerikaanse militair of burger ben ik met de inzender eens. Er zijn omstandigheden, waaronder de soldaat uit lijfsbehoud zal doden. Maar zijn handwerk is er niet op gericht om te doden, maar om de ander buiten gevecht te stekken. Dat is iets anders dan doden.

Dan komt Bergher weer, net als zovele anderen, met brandende dessa's, verkrachtigen en kindermoorden. Ik ben ervan overtuigd, dat in Nederland jaarlijks meer branden, meer verkrachtigen en meer kindermoorden plaatsvinden, dan in één der jaren 1945-1950 in Indonesië.

In een oorlog versmallen de normen, maar het gezichtsvermogen blijft duidelijk. Het vizier is klein, maar groot is de mens, die in het verlengde ligt van dit kleine vizier, ook al is het een kind, men bedenkt zich wel tweemaal voor men de trekker overhaalt. Dan gaat de medemenselijkheid bij een ieder spreken. Daarvoor hoeft men geen nadruk te legen op de militair; hij is een afspiegeling van de Nederlandse bevolking.

Leeuwarden. Leenstra.

Jappy de Vos

Ruim veertig jaar geleden was de naam Jappy de Vos een begrip in Oldeboorn en omgeving: een man van waarlijk velerlei talent. Enkele van zijn talrijke bezigheden waren dichten, componeren, schilderen en parodiëren. Op de televisie was hij zelfs te zien aan Dorus' zijde.

Omdat De Vos een stukje Boarnster historie vertegenwoordigt wordt nu geprobeerd zijn eigendommen onder te brengen in de toekomstige „Aldheidskeamer Uldrik Bottema”. Het bestuur van de stichting die de oudheidskamer beheert voelt daar ook wel voor. Uit de nalatenschap missen echter een paar belangrijke dingen. Het gaat ons in het bijzonder om twee aantekenboeken waarin De Vos allerlei optredens van zichzelf opschreef. Om een goed beeld te krijgen van zijn leven en werk is het nodig dat deze boeken weer boven water komen.

Hoe zijn deze boeken verdwenen? Enkele jaren geleden zijn ze door de familie De Vries in Irnsum uitgeleend aan een geïnteresseerde. Deze man, die het leven van De Vos bestudeerde was afkomstig uit de buurt van Heerenveen. Hij heeft echter vergeten de boeken die aan de familie De Vries toebehoren terug te brengen, met als gevolg dat nu een essentieel deel van de collectie ontbreekt. Graag zou ik zien dat een ieder die meer weet over de aantekenboeken of die weet waar ze zijn gebleven contact opneemt met mij, zodat de collectie straks weer compleet zal zijn. Mijn adres is: Auke Kleefstra, Weaze 29, 8495 HE Oldeboorn. tel. 05663-1226 (weekend) en 05920-18018 (over-